

har Statskassen ikke lidt noget Tab derved, og det Offer, som Statskassen her bringer, er meget ringe. Pengene udlaanes til en Rente af 3 Procent og afdrages med 10 Procent aarlig. Et Beløb af 75,000 Kr. udlaant til 3 Procent kan i det højeste for Statskassen betyde et Tilskud af 750 Kr., altsaa det er i Virkeligheden et meget ringe Beløb, Statskassen her ofrer, og hvormed den alligevel er i Stand til at udrette meget godt for de Folk, det drejer sig om. Vi have derfor fra Socialdemokratiets Side ment, at det er en af de Bevillinger, der fortjente at sættes op, og have foreslaaet en Forhøjelse fra 75,000 Kr. til 125,000 Kr. Gik man ind herpaa, vilde Statens Tilskud eller Tab, hvad man vil kalde det, til dette Øjemed dog kun andrage et Beløb af 1,250 Kr. aarlig, og jeg tvivler om, at der er ret mange Steder paa Finansloven, hvor man kan udrette mere godt med et saa ringe Beløb end paa det Punkt, der her er Tale om. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale de Ændringsforslag, der ere stillede fra Socialdemokratiets Side.

Zahle: Mine Meningsfæller og jeg i Finansudvalget have for det første stillet 2 Ændringsforslag angaaende Bevillingerne til Skytteforeningerne, der, som den ærede foregaaende Taler (K. M. Klausen) allerede har nævnt, gaa ud paa en Nedsættelse eller Besparelse af 36,000 Kr. Naar man ser, at man sparer en Assistent i Indenrigsministeriet, at man sparer 2,000 Kr. i Understøttelse til Journalister til at rejse ud og lære noget, naar man ser, at man stryger Foredragsbevillinger, som andrage nogle faa Tusinde Kroner rundt omkring paa de forskellige Budgetter, saa ser man jo, med hvilken Iver man paa alle civile Omraader og i øvrigt søger at spare endogsaa meget ubetydelige og ganske smaa Beløb. Og det var da ikke mere end rimeligt, at man i Aar ogsaa sparede dette Beløb, som man jo nær var gaaet med til at spare i Fjor. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa en udførlig Omtale af dette Forhold, da det jo var Genstand for en saa stor og ivrig Drøftelse i Fjor.

Den Nægtelse af Understøttelse til Journalisterne til Rejser i Udlandet paa 2,000 Kr., som mine Partifæller og jeg have tiltraadt i Finansudvalget, have vi i og for sig nødtigt tiltraadt, ligesom vi nødtigt have tiltraadt forskellige andre Besparelsesforslag. Vi have gjort det, fordi vi ikke ønske — medmindre det skulde være os absolut imod — paa noget Punkt at modsætte os Forslag, der gaa ud paa Besparelse. Men

vi haabe saa ogsaa, at der ikke alene skal blive sparet ganske smaa Beløb paa de civile Budgetter, hvor det gør ondt, men at man ogsaa vil passe paa at spare paa det militære Omraade, hvor man kan spare meget og ingen Fortræd gør dermed.

Det er ogsaa ud fra denne almindelige Besparelsestendens, vi ikke ere gaaede med til det socialdemokratiske Forslag om en Forhøjelse med 50,000 Kr. af Bevillingen til rentebærende Udlaan til Haandværkere, skønt det jo er en given Ting, at denne Bevilling godt kunde trænge til at forhøjes, og det er sikkert, at den gør overordentlig Nytte.

Til disse faa Bemærkninger kan jeg i Almindelighed indskrænke mig; men derimod vil jeg gerne til Slut sige et Par Ord om Forholdene i Grønland. Jeg maa sige, at det er ikke uden megen Betænkkelighed, jeg i Aar udtaler mig derom, og jeg vil ogsaa vise megen Forsigtighed i mine Udtalelser og gøre dem saa knappe som muligt. Men enhver, der som jeg og det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), hvem jeg kan paaberaabe mig, saa godt som man kan herhjemme fra, har fulgt de grønlandske Forhold i en Aarrække, maa være ganske overordentlig betænkelig ved den Karakter, de have antaget i den senere Tid. Det ser ud, som om den paabegyndte Adskillelse mellem Handel og Administration ikke kommer til at svare til de Forventninger, man efter min Mening med Rette knyttede til den. Det ser ud til, at paa Grund af personlige Forhold indenfor Kredsen af de Embedsmænd, som virke herfra paa Grønland og oppe i Grønland, udvikler det sig snarere saaledes, at medens der tidligere var to, som bekrigede hinanden, nemlig den grønlandske Administration og den grønlandske Mission, er der nu ved at opstaa en tredje Faktor, som styrter sig ind paa Arenaen med ikke mindre Iver, end de to andre tidligere bevægede sig der. Og medens det tidligere var saadan, at Administrationen dog havde Overtaget over Missionen, og Kampen derfor for saa vidt ikke var usikker, men der blev en vis Fasthed i Styrelsen alligevel, selv om denne Styrelse ganske sikkert var overordentlig mangelfuld, saa ser det nu ud til, at det vil udvikle sig derhen, idet Administrationen svækkes noget derved, at Handelen paa Grønland bliver en selvstændig Faktor, at der indenfor den danske Indflydelse paa Grønland kommer til at staa 3 lige stærke Faktorer, som synes mere optagne af at bekrige hverandre end af noget som helst andet. Dette sker sam-